C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\May_Karl-Dva_Shatterove.pdb

PDB Name: Dva Shatterové
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.12.2007
Modification Date: 6.12.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dva Shatterové

Karl May

(1877)

Prérie se půlkruhovitě zařezávala do ustupujícího pralesa a na kraji této "zátoky", jak lovci říkají podobným místům, skupina zálesáků, k níž jsem patřil, rozbila tábor, aby si tu několik dní odpočinula po předchozí námaze a nalovila při této příležitosti trochu masa. Brzy se nám podařilo přiblížit se k stádu bizonů, a zatímco se ostatní zabývali dvěma telaty, která jsme zastřelili a odvlekli do tábora, vyjel jsem si do savany, protože Swallow nebyl tak unavený jako ostatní koně.

Vyrazil jsem ráno, a teď už bylo slunce několik hodin za vrcholem. Chystal jsem se právě k návratu, když jsem si všiml stop po kopytech, na které jsem narazil v ostrém úhlu. Seskočil jsem z koně, abych si je pečlivě prohlédl.

Byli to podivné stopy. Uprostřed jsem zřetelně rozeznával otisky kopyt dvou koní, vedle nichž jelo po obou stranách po třech jezdcích, a sedmý muž jel chvíli na koni, chvíli šel pěšky a zanechával své otisky tu na jedné, tu na druhé straně. Podle stop to byl Indián. Pozoroval jsem ušlapanou trávu jednotlivých stop a zjistil jsem, že prostřední dvě jsou asi o hodinu starší než ostatní - tráva se na těchto místech už zase zvedala. Bylo mi hned jasné, že ony dva muže pronásleduje sedm jezdců, jejichž stopy byli tak čerstvé, že tudy mohli projet sotva před půlhodinou.

Jelikož stopy vedly přibližně k našemu táboru, rozhodl jsem se, že se po nich vydám. Vedla mě k tomu starost o mé druhy. Byli jsme tady, poblíž řeky Yellowstone, na území Siúxů, kteří se k bělochům chovali nepřátelsky. I když bylo v táboře dost zkušených paží, neměli jsme o střetnutí s Indiány zájem. Proto jsem naskočil na Swallowa a uvedl ho do výhodného kroku, jemuž se na Jihozápadě říká sobrepasso a který spočívá v tom, že kůň zvedá vždy obě pravé a levé nohy současně, avšak přední vždy výš než zadní, což je mnohem rychlejší a plynulejší pohyb než cval.

Tak jsem zanedlouho urazil takový kus cesty, že jsem musel být už blízko pronásledovatelů. Vtom jsem však spatřil dvě pěší stopy; přiblížili se ze strany a napojily se na stopu, kterou jsem nespouštěl z očí.

Seskočil jsem znovu z koně, abych si je prohlédl. Byly to stopy dvou bělochů majících zřejmě velmi odlišnou postavu: stopy jednoho z nich byly mnohem delší než stopy druhého. Podle polohy stébel tudy prošly ti dva teprve před několika minutami.

Vyskočil jsem na koně a tryskem jsem stopy sledoval s očima upřenýma chvílemi do dálky, kde jsem také brzy zahlédl dva rychle se pohybující body. Jakmile jsem se k nim přiblížil ještě víc, poznal jsem v nich lidské postavy.

Po chvíli se muži ohlédli, spatřili mě, zastavili se a čekali na mě s puškami připravenými k výstřelu. Když jsem si je mohl pořádně prohlédnout, neubránil jsem se úsměvu.

Připadalo mi, že příroda postavila ty dva muže vedle sebe co příkré protiklady.

Jeden byl malý, ale jeho tělo mělo nesmírný objem. Husté, neupravené vousy mu pokrývaly tvář tak, že z ní čouhal jen strašidelný, všemi barvami hrající nos a malá, mazaně se blýskající očka. Paruku, kterou měl nakřivo nasazenou na široké lebce, si už zřejmě dlouho nepročísl či neprokartáčoval, takže se podobala neupravenému a obrácenému ptačímu hnízdu. Na paruce měl posazené něco, co bylo patrně kdysi koženou čepicí. Teď z ní však už všechny chlupy vypelichaly a čepice vypadala ako svraštělý medvědí žaludek. Lovecký kabát, v němž mužík vězel, byl rozhodně ušitý pro mnohem větší osobu, protože mu sahal skoro po kotníky. Z dolních částí těla toho komického trapera bylo vidět jen roztrhané mokasíny.

Druhý muž byl téměř o polovinu větší. Ruce a nohy měl tak tenké a dlouhé, že jsem se obával, že je první závan větru

rozfoukne jako stébla. Všechno na něm bylo dlouhé a tenké či úzké: čelo, nos, rty, bezvousá brada, krk, tělo, paže i nohy. Vzadu na hlavě mu balancoval jakýsi podivný předmět, jehož stému pravnukovi by se podle Darwinovy nauky možná dalo říci klobouk, kožený lovecký kabát mu sahal jen pár coulů pod hubené boky a nekonečné nohy vězely ve vysokých pouzdrech, o nichž se nedalo říci, zda jsou to punčochy, kamaše nebo holínky.

Jinak byli oba muži vybaveni jako všichni prérijní lovci a jen tlouštíkova puška si zasloužila zvláštní pozornost: podobala se spíš klacku ulomenému v lese než střelné zbrani. Pažba se zářezy, trhlinami a odloupnutými třískami ztratila už zcela původní tvar a hlaveň, závěr a kování byly rozežrané rzí.

Evropský střelec by se z takové zbraně odvážil vystřelit jen s největší opatrností. Nebyla to však první podobná zbraň, jakou jsem tady už viděl. Cizí člověk by si s takovou vyběhanou starou hlavní vůbec neporadil, ale majitel z ní dokáže střílet mistrovsky.

"Stůjte, pane," zavolal na mě tlouštík, "s jakými úmysly se na téhle louce projíždíte?"

"Projíždíte?" opakoval dlouhán a namířil hlaveň pušky přesně na můj nos.

"Odložte ty flinty, pánové," odpověděl jsem. "Nesežeru vás."

"To bych vám ani neradil, abyste se do Dvou Samů zakousnul, pane! Neochutnal byste nic než pár kulatých kousků olova. Odhaduji, že tady v savaně nejste sám. Ke komu patříte?"

"Moji společníci táboří tamhle v zátoce, asi pět mil odtud. Lovíme do zásoby maso a já jsem si kousek vyjel, abych nezlenivěl.

"To je od vás náramně neopatrné, pane, tak je to. Copak nevíte, že se po téhle staré louce špacírujou Indiáni?"

"Špacírujou Indiáni?" opakoval důrazně dlouhán.

"Už pár týdnů jsme nezahlédli jediného rudokožce."

"Dneska jich uvidíte požehnaně, pane. Sedm jich pronásleduje Dva Samy od Big Hornu až sem a za nimi táhne celá tlupa Janktonů, tak je to."

"Vy jste ti dva jezdci, jejichž stopy jsem objevil a sledoval?" zeptal jsem se udiveně a starostlivě zároveň, neboť Janktoni jsou nejnesmiřitelnější a nejbojovnější kmen Siúxů. "Kde jste nechali koně a proč jste se vrátili pěšky na vlastní stopu?"

Očička toho malého na mě zamžourala zpola mazaně, zpola soucitně.

"Sam Tlouštík má dojem, že jste greenhorn, pane, když ještě nevíte, co udělá správný zálesák, aby se přesvědčil, jestli ho někdo sleduje nebo ne. Vrátí se obloukem na svou stopu - když je neporušená, je všechno v pořádku, ale když na ni najde nepřítele, ví hned, na čem je a má své pronásledovatele před sebou místo za sebou. Už vám to došlo?"

"Děkuji za poučení, pane, nebylo ani nutné. Nedovedl jsem si jen vysvětlit, proč jste sesedli z koní a darovali je rudokožcům."

"Darovali? Copak vám přeskočilo, pane?"

"Přeskočilo, pane?" zachraptěl i druhý muž.

"Tak co, pánové?"

"Kdyby se Dva Samové vrátili obloukem na koních, měli by Janktony pořád před sebou. Proto svázali svým koním přední nohy a nechali je u lesa, aby si hloupí Indiáni mysleli, že se tam chtějí utábořit a že si šli nasbírat dříví na oheň."

"Dříví na oheň," opakovala vytáhlá ozvěna.

"Ach," řekl jsem jakoby překvapeně. "Je to daleko odtud?"

"Co by kamenem dohodil, tak je to. Jak velká je vaše skupina, pane?"

"Dvanáct mužů."

"Sami běloši?"

"Ano. Myslíte, že byste naše pušky mohli potřebovat?"

"Teď ne, na těch sedm Indiánů to už nestihneme. Ale vás bychom mohli potřebovat. Půjdete s námi, anebo máte strach?"

"Vypadám tak bojácně?"

"Hm, koně máte dobrého, moc dobrého," odpověděl traper s obdivným pohledem na Swallowa. "Ale vy, vy byste mohl být lepší, tak je to. Připadá mi, že sedíte v sedle jako na přehlídce, na kabátě nemáte jedinou záplatu, váš opasek a všechno, co na něm visí, se jen leskne a vaše puška na ptáky je tak vyblejskaná, jako byste si ji právě koupil. Takže budete asi opravdu greenhorn, pane."

"Greenhorn, pane," ozval se zase ten druhý.

Věděl jsem, jaké předsudky má opravdový zálesák vůči pečlivě udržované výzbroji, a usmál jsem se.

"Jen žádný strach, pane! Slyšel jste o jistém Jaku Hawkinsovi ze St. Louis?"

"To si myslím! Je to nejlepší puškař v celých Státech."

"Tahle puška je právě od něho - henryovka, můžete z ní vypálit pětadvacet kulek na jedno nabití, a tyhle dva revolvery vyrobil také on. A muž, který je nosí, není sice střelec z Kentucky, ale Němec, a nevystřelí si dneska poprvé."

"To nezní špatně, pane. Vaše zbraně jsou výborné a Sam Tlouštík poznal už nejedného muže z Německa tam za tou velkou louží, který dokázal trefit grizzlyho do oka. Pojďte s námi, ale slezte z koně, protože Indiáni mají zatraceně dobré oči a člověk na koni je vidět snáz než ten, co rajtuje po svých."

Seskočil jsem ze Swallowa, vzal jsem ho za uzdu a cestou jsem se zeptal:

"Ale teď mi povězte i vy, kdo jste, pánové. Já jsem vám o sobě řekl všechno a chci přirozeně vědět, koho podpoří mé kulky."

"Kdo jsme, pane? To by byla zatraceně dlouhá historie, ale já se jmenuju Sam a tamhleten se jmenuje taky Sam, a proto nám zdejší lidé říkají výhradné Dva Samové. Patříme ke společnosti Dvou Shatterů a máme sklad kožešin tamhle nahoře u vody."

Překvapeně jsem se zastavil a pohlédl na oba Samy. Dva Shatterové, otec a syn, byli nejslavnější trapery mezi jezery a Mexickým zálivem. Jejich skutečné jméno nikdo neznal. Nikdo nevěděl, odkud pocházejí, ale každý o nich dovedl vyprávět nějaký dobrodružný příběh. Byli zavilými nepřáteli Indiánů, a přestože do jejich tábora nevstoupil nikdo cizí, říkalo se, že tam lze najít víc zlatých nuggetů a indiánských skalpů, než by se vešlo na povoz tažený volem.

"Ke Dvěma Shatterům? Opravdu?"

"Samozřejmě. Jestli se s nimi sejdete, ochotně si s vámi popovídají o Samu Tlouštíkovi a Samu Dlouhánovi, kteří se drží pořád pohromadě. Že je to tak, Same Dlouháne, ty starý mývale?"

Sam Dlouhán souhlasně zachrčel, ale Sam Tlouštík hned vykročil dál, a tak jsme rychle postupovali po stopě.

"Po chvíli jsme spatřili úzký pruh lesa vybíhající daleko do prérie. Oba trapeři byli teď opatrnější. Sešli ze stopy, která se táhla kolem lesa, kryli se co nejlépe mezi keři a rozběhli se rovnou k vysokým akáciím a vejmutovkám. Když jsme k nim dorazili, Sam Tlouštík se zastavil.

"Zaplať pánbůh, pane, to nejhorší máme za sebou, tak je to. Hrozilo však nebezpečí, že nás Indiáni prokouknou a počkají si na nás tady, kde by si byli před našimi kulkami jisti a nás by mohli bezpečně postřílet. Ale ti darebáci jsou opravdu hloupější než negři, a to je teď bude stát skalpy."

"Stát skalpy," potvrdil Sam Dlouhán a vydal se za svým druhem, který se opatrně plížil na opačný kraj výběžku. Tam se prostírala jedna z prérijních zátok, po délce rozdělená ve dvě poloviny potokem, jehož oba břehy lemovaly husté keře. Potok tekl od horního konce zátoky a mizel za protilehlým výběžkem lesa. Jediný pohled mi potvrdil, že se lest zkušeným traperům opravdu povedla.

Přebrodili se předtím přes potok, za nímž nechali koně, došli do této části lesa a odtud se obloukem vrátili zpátky na

svou stopu. Janktoni sem mezitím dorazili, objevili oba koně a okamžitě se stáhli na druhý břeh, aby tam počkali na návrat bělochů.

Stopy svědčili o tom, že Indiáni prozkoumali nejdřív les, aby se ujistili, že jim nehrozí nebezpečí. Potom se utábořili na volním prostranství na břehu potoka, necelých dvěstě kroků od nás. Koně měli přivázané poblíž. Vítr vanul naštěstí k nám, jinak by nás zvířata už dávno ucítila a prozradila.

"Same Dlouháne, ty starý mývale, vidíš ty rudokožce? Podívej se tudyhle, jestli se ti stýská po našich koních. Ani se jich nedotkli. Chopte se pušky, pane! Vy si vezměte na mušku prvního, já si vezmu druhého a Sam Dlouhán třetího, pak popadneme sekyrky a vyrazíme na ně. Máte přece pod kabátem tomahavk?"

"Tomahavk mám, a v pušce dvě rány - vezmu si tedy prvního a čtvrtého."

"Dobrá. Řekl bych, že se budou zatraceně divit, až to k nim přiletí z docela jiné strany, než čekají!"

Potom třeskly čtyři výstřely a čtyři Indiáni padli na zem. Tři zbývající vyskočili, spatřili nás a rozběhli se ke koním. Prvnímu se to podařilo: vytáhl ze země kolík, vyskočil do sedla a uháněl pryč. Vrhl jsem se na dalšího, který se už také chystal nasednout na koně. Indián vytrhl zpoza opasku tomahavk a rozmáchl se k úderu, ale hned nato klesl k zemi. Můj nůž byl rychlejší. Otočil jsem se a spatřil jsem oba lovce, jak leží na posledním Indiánovi, který se zoufale bránil. Moji pomoc určitě nepotřebovali, zato nám však nesměl uniknout prchající rudokožec.

"Swallowe!"

Můj věrný kůň zůstal pod stromy, ale na mé zavolání okamžitě přiběhl. Vyskočil jsem na něj a objel výběžek lesa. Za ním jsem spatřil Indiána cválajícího už dost daleko ode mne. Vracel se stejnou cestou, jako přijel.

"Přidej, Swallowe!"

Stačilo jedno slůvko, a mustang vyrazil tryskem vpřed. Uháněl ventre a terre a už za chviličku se ukázalo, že je mnohem rychlejší než kůň Indiánův. Vzdálenost mezi námi se vteřinu po vteřině zmenšovala. Zanedlouho jsem byl sotva dvacet koňských délek za ním. Indián o mně věděl a popoháněl svého koně ještě víc.

"Stůj, Swallowe!"

Mustang se zastavil a ani se nepohnul, protože jsem ze smyčky na sedle vytáhl pušku a on věděl, že se chystám vystřelit. Zamířil jsem - a Indián spadl z koně, který běžel dál bez jezdce. Když jsem k muži dojel, byl už mrtvý. Kulka mu prolétla hlavou. Seskočil jsem ze Swallowa a na znamení vítězství jsem Indiánovi odebral nůž, sekyrku a váček se střelivem. Pušku si v leknutí zapomněl v zátoce.

Když jsem usedl opět do sedla a bezděčně se podíval za prchajícím koněm, spatřil jsem na stopě, ale dosud hodně daleko, velkou skupinu blížících se postav. Vyndal jsem dalekohled a roztáhl ho, abych si je prohlédl. Byli to Indiáni sledující naše stopy. Zřejmě Janktoni, o nichž mluvil Sam Tlouštík. Otočil jsem koně a uháněl tryskem zpátky.

"Máte ho, pane?" zeptal se Sam Tlouštík.

"Ano, tady jsou jeho zbraně."

Odpověď mi div neuvízla na rtech, tak mě poděsilo mužovo vzezření. Při zápasu s Indiány ztratil totiž čepici a paruku a já teď viděl jeho holou lebku, na níž hrála pokožka hroznými barvami. Indiáni ho kdysi zřejmě skalpovali.

"Jestli se nepletu, pane, tak si prohlížíte moji lebku? Před lety jsem padl Janktonům do rukou a přišel jsem přitom o svůj porost. Považovali mě za mrtvého a nechali ležet, mizerové. Ale Sam Dlouhán, ten starý mýval, mě našel a vzal s sebou. Hrozně se mnou zkusil, než jsem přišel zase k rozumu. Potom jsem si zajel dolů do Cheyenne k holiči a koupil jsem si tam tu myší kožku, které říkají paruka. Stála mě tehdy čtyři svazky bobřích kůží, ale teď už je splacená, stonásobně splacená. Přísahal jsem totiž, že mi rudokožci zaplatí za každý desátý vlas jedním skalpem. Mám jich už v našem úkrytu pěknou hromádku. A doufám, že se ještě zvětší. Tady jsou vaše tři skalpy, pane."

"Děkuji. Mě ještě neskalpovali, a tak o ně nestojím, protože..."

"Nestojíte o ně?" přerušil mě udiveně Tlouštík. "Dokázal jste nám, že nejste greenhorn..."

"Nejste greenhorn," přidal se Dlouhán a uznale přikývl.

"A přesto ty rudé kůže nechcete?"

"Mám na skalpování jiný názor než vy. Kromě toho odtud musíme rychle zmizet. Blíží se k nám celá skupina Indiánů. Za deset minut budou v zátoce."

"Indiáni?"

Sam Tlouštík vyskočil s čilostí, jakou bych u něho nečekal, rozběhl se ke špičce lesa a vyhlédl do prérie. V mžiku byl zpátky, tři ukořistěné skalpy si zastrčil za opasek, zvedl ze země zbraně a přeskočil potok.

"Pospěš si, Dlouháne, ty starý mývale, vem tři zbývající skalpy a hoď sebou, nebo ti Janktoni projedou mezi těma nekonečnýma nohama."

Já jsem taky zvedl pušku, kterou jsem předtím odložil, a vydal jsem se za oběma Samy. Když jsem se prodral křovím na druhém břehu potoka, seděli už v sedle. Na odpor jsme byli příliš slabí a Indiáni nás nesměli spatřit na otevřené prérii. Odhadoval jsem, že jich bude kolem stovky.

Uháněli jsme co nejrychleji mezi keřy a stromy a brzy jsme se dostali na opačnou stranu úzkého lesního výběžku. Koně obou Samů byli znamenití, i když jsem musel Swallowa držet trochu zpátky, abych je nepředhonil. Jeli jsme tryskem tak dlouho, až jsme dorazili k dalšímu vodnímu toku, u něhož Sam Tlouštík zastavil.

"Chcete ke svým společníkům, pane?"

"Samozřejmě. Je to k nim odtud jen něco přes dvě míle a nesmím dopustit, aby si o mě dělali starost. Pojedete přece se mnou."

"Ne, tahle cesta vede ke Dvěma Shatterům, tam budeme za čtvrt hodinky v bezpečí. Když pojedete dál, ohrozíte sebe i své druhy, tak je to. Naše stopy zmizí, ale vaše zůstanou a Indiáni je objeví. Pokračujte s námi! Máme sice zakázané vodit do úkrytu cizince, ale vy si zasloužíte výjimku. Rozhodněte se rychle, pane!"

"Rychle, pane!" poprosil taky Sam Dlouhán.

"Pojedu s vámi."

Bylo to trochu kvapné rozhodnutí, ale dalo se omluvit. Měl jsem si nechat ujít báječnou příležitost a neseznámit se s Dvěma Shattery? Navíc bych asi opravdu prozradil své druhy, kdyby k nim moje stopy přivedly Indiány - a jestliže tady naše stopy díky potoku opravdu zmizí, najdu možná od úkrytu Shatterových cestu, po níž se k nim dostanu, aniž bych je ohrozil.

Zavedli jsme koně do vody a pokračovali jsme proti proudu. Když jsem se ohlédl, spatřil jsem, že se v křoví, jímž jsme se prodírali, pohno pár větví. Měl jsem dojem, že jsem mezi nimi zahlédl tmavou indiánskou tvář.

"Same, vydejte se jinudy a nevyzraďte úkryt, Indiáni jsou už tady."

"Jak to, pane? To není možné, náš náskok byl příliš velký. Pojeďte rychle, určitě se mýlíte."

Vyrazil jsem za oběma Samy, ale připravil jsem si zbraně k výstřelu a pilně jsem se ohlížel. Jelikož jsem už nespatřil nic podezřelého, uklidnil jsem se myšlenkou, že se tá tvář vynořila jen v mé bujné fantazii.

Koryto potoka bylo tvrdé a skalnaté, takže na něm nezůstala sebemenší známka po koňských kopytech. Les byl stále hustší, přiblížil se až k vodě a měl tak hustý podrost, že by se jím nedalo projít.

Tak jsme jeli asi čtvrt hodiny proti proudu, dokud okolní ticho náhle nepřerušilo zvolání:

"Kdo je?" ozval se kdosi, koho jsem neviděl.

"Dva Samové, ty starý mývale!" odpověděl Sam Tlouštík a vrazil hlaveň pušky do křoví. "Otevři, Jime Poltere!"

Křoví, které - jak jsem teď spatřil - jen maskovalo průchod, zmizelo doprava a naši koně mohli vystoupit na břeh.

"Welcome, Same, welcome! Zpátky z kaňonu, všichni, nebo jen vy? Co to vedete za cizince?"

"To uslyšíš později, Jime, později. Teď zakryj tu díru, dole v zátoce jsou Janktoni, nesou nám své skalpy, tak je to."

Muž okamžitě zasunul keře zpátky, a my jsme jeli dál. Před sebou jsme spatřili malou mýtinu, která vznikla tak, že

ostrůvek obrovských stromů vyvrácených větrem zporážel i nižší podrost a vytvořil uprostřed pralesa volný prostor. Trapeři si na těchto místech pomocí sekyr a ohně často budují skladiště a úkryty, kde přezimují a skrývají se před Indiány.

Uprostřed mýtiny hořel "bílý" oheň, kolem něhož se pohodlně rozvalovalo pár nefalšovaných zálesáků. Mýtinu lemovalo neproniknutelné křoví, a když jsem se rozhlédl kolem dokola, spatřil jsem docela vzadu malý srub, v jehož dveřích stáli dva muži a hleděli na nás.

"Dva Shatterové, pane," řekl Sam Tlouštík a ukázal na ně. "Pojďte, nejdřív musíme k raportu."

"K raportu," opakoval Dlouhán, který se domníval, že tím nejlépe dokáže svou příslušnost k Tlouštíkovi.

Oba muži nám vyšli pár kroků vstříc. Pověsti někdy přehánějí, ale když jsem je teď uviděl před sebou, uvěřil jsem, že toho dokáží víc než stovky jiných.

Otec Shatter měl vskutku obrovitou postavu. Dlouhé bílé vlasy mu spadaly na široká ramena, pohled jeho velkých modrých očí nebyl ještě vyhaslý stářím, tvář s pevnými rysy byla ošlehaná bouří a nečasem, sněhem a deštěm, vedrem a zimou, a každá píď jeho mohutné postavy svědčila o síle, kterou nedokázaly oslabit ani čas, ani námaha.

Syn byl skoro stejně vysoký a rozhodně stejně statný jako otec. Husté černé vlasy měl dlouhé a svázané do uzlu jako Indiáni, plná, přitom však ostře řezaná tvář byla hnědá od slunce, možná i od přírody, neboť jeho výrazné rysy prozrazovaly, že je mestic; přiléhavá losí košile mu obepínala širokou hruď a jeho pohyby byly neočekávané, obratné a rázné jako pohyby jaguára, který před sebou spatřil nepřítele.

Náš rozhovor začal docela jinak, než jsem očekával. Pohled staršího z mužů zalétl ode mne na mého mustanga.

"Swallow?" zvolal udiveně, "opravdu, je to Swallow! Jak se k tomu koni přišel, pane?" Jeho pronikavý pohled jako by mě chtěl probodnout pro podezření, které se ho zmocnilo.

"Dostal jsem ho od Vinnetoua, náčelníka Apačů, s nímž jsem se stýkal na Riu Suance."

"Že by vám dal svýho nejlepšího koně? To byste mu musel prokázat moc důležitou službu!"

"Přepadli ho Athabaskové a chtěli ho přivázat k mučednickému kůlu. Nachomýtl jsem se k tomu - no, a zbytek si můžete domyslet! Potuloval jsem se s ním pak po kraji široko daleko. Byl mi znamenitým učitelem, a při rozloučení mi daroval Swallowa."

"Neznám vás pane, a můžete mi tady vyprávět pohádky. Vinnetou nenabídl Swallowa ani mně a nikomu by ho neprodal, protože se mu žádný kůň na celé savaně nevyrovná. Kdo se na něm objeví tady, toho Josias Shatter považuje za Vinnetouova vraha. Můžete ze sebe to podezření smýt?"

O krok jsem ustoupil a sáhl po noži.

"Řekněte to ještě jednou, a budete mít příležitost změřit ostří mého nože se svým. Jak mám tady na Yellowstonu dokázat, že jsem Swallowa dostal před rokem na Riu Suance?"

Jeho pohled jako by se mi snažil proniknout až do duše.

"Jeden důkaz existuje. Jestli si vás Vinnetou oblíbil, byly před vámi jeho mlčenlivé rty otevřené. Znáte jeho největšího nepřítele?"

"Myslíte Šatungu, náčelníka Janktonů, který mu zavraždil sestru, protože se nestala jeho ženou, ale ženou bílého lovce?"

"A kdo byl ten bílý lovec?"

"Josias Parker z Kentucky."

Muž mi podal ruku.

"Obstál jste, buďte vítán, pane. Ale kde jste přišel k mým Samům?"

"To vám povíme později, pane," vmísil se do hovoru Sam Tlouštík. "Myslím, že vám musím nejdřív říct něco důležitějšího. U Big Hornu nás přepadli Janktoni. Unikl jsem jim jen já a Sam Dlouhán, ten starý mýval. Indiáni však

objevili naši stopu a pronásledovali nás až dolů do zátoky, kde teď čekají na naše kulky.

"Na naše kulky," přikývl jeho dlouhý kamarád.

"U sta hromů! Vy jste se nechali opravdu přelstít? Ale to mi budeš vyprávět potom, teď se musíme postarat o vlastní bezpečnost."

Přiložil ruku k ústům a vyrazil křik kura prérijního. Za okamžik u nás stálo devět ostřílených zálesáků.

"Poslouchejte, hoši, Janktoni jsou dole v zátoce! Všichni víte, co máte v téhle situaci dělat. Indiáni pobili naše lidi nahoře v kaňonu, podrobnosti nám povědí Dva Samové. Bille Hawkensi, utáhni si opasek a vydej se opatrně k zátoce, musím vědět, jak to tam vypadá. Hlídku u brány zdvojnásobíme a z bílého ohně uděláme červený. Vy pojďte dál, pane, a udělejte si podle možnosti pohodlí. Jistě si potřebujete odpočinout."

Vešel jsem s ním do srubu. Tvořila ho jediná místnost, jejíž stěny byly vyložené podivnými a hrůznými tapetami: kolem dokola visely shora dolů indiánské skalpy.

"Posaďte se ke stolu a pusťte se do jídla. Musím si promluvit se Dvěma Samy a hned se k vám vrátím."

Starý Shatter vyšel ven. Rozhlédl jsem se po místnosti. Nad dlouhými vlasy skalpů visel celý arzenál zbraní, používaných v prérii. Začal jsem počítat skalpy: deset ... dvacet ... dvacet pět ... třicet ... Přestal jsem a odvrátil jsem se. Byl to přesvědčivý příklad zběsilosti, s níž se v těchto končinách vede zničující úder vůči lidské rase, která se už beztak zmítá ve smrtelných křečích a je odsouzená k zániku. Hrůzou jsem nemohl jíst, přestože jsem měl hlad.

Po chvíli se Josias Shatter vrátil.

"Dva Samové mi vyprávěli, co se přihodilo. Děkuji vám za pomoc, kterou jste jim poskytl. Není to na nich vidět, ale jsou to moji nejlepší lovci." Sedl si na postel kousek ode mne. "Vy jste si nevzal nic k jídlu?"

"Nemohl jsem," odpověděl jsem s bezděčným pohledem na stěnu.

"Pche! Kdo odjede na Divoký západ, musí do Mississippi hodit především city. Já jsem totiž onen Josias Parker z Kentucky, o němž jste se před chvíli zmínil. Nechci vám vyprávět dlouhý příběh, jaký tu může zažít každý, ale Šatunga mi zaživa upekl bratra u mučednického kůlu, moji ženu a dvě děti oloupil, skalpoval a hodil kojotům, mě samotného štve a pronásleduje až do dnešního dne, a já jsem za to jemu a jeho kmeni přísahal zkázu a smrt. Janktoni byli silní a mocní - a jděte se teď zeptat, kolik jich zbylo! Dva Shatterové dodrželi slovo! Dneska Šatunga přepadne můj úkryt, ale on a jeho rudí bratři tu najdou jen smrt. Podívejte se!"

Nato přistoupil k zadní stěně srubu a otevřel dveře vedoucí do hustého pralesa, vrátil se a zatáhl za šňůru z bizoní kůže: přední vchod uzavřela silná závora. Potom sundal z hřebíku doutnák a zastrčil ho do malého otvoru v podlaze.

"Chápete, pane?"

Jen jsem přikývl. Zařízení mělo nepřítele vlákat do srubu a tam ho uzavřít, zatímco trapeři uniknou zadem a potom srub vyhodí do povětří.

"V pohoří Big Horn jsou spousty zlata. Objevil jsem tam kaňon s nuggety velkými jako holubí vejce. Polovina mých lidí tam dlouho pracovala, abychom měli po Šatungově smrti dost peněz na život na Východě. Jsem bohatý, zlato je zakopané v tomhle úkrytu. Teď Šatunga moje lidi objevil, přepadl, povraždil a ti dva, kteří mu šťastně unikli ..."

Venku se ozval křik kura prérijního a hned nato výstřel. Josias Parker vyskočil, přistoupil ke dveřím a skrytým mechanismem je otvřel. Padly další výstřely. Skočil jsem také ke vchodu právě včas, abych spatřil, jak se velká skupina Indiánů žene od potoka k mýtině. Tvář, kterou jsem spatřil mezi keři, nebyla tedy přelud. Indiáni nás potají následovali a objevili přitom tajnou cestu na mýtinu. Chudáka Hawkense přitom zřejmě dopadli a zabili.

"Sakra, to je ale rychlost!" zvolal překvapený Josias Parker a sundal z poličky zapalovač. Doutnák na podlaze se v mžiku rozhořel. Potom lovec otevřel zadní dveře. "Rychle, pane, pomozte mi zachránit zbraně!"

Zatímco se na mýtině lovci kryli za vyvrácenými kmeny a dobře mířenými salvami drželi nepřítele na uzdě, sundali jsme chvatně ze stěn zbraně a odnesli je do lesa pod připravený přístřešek.

Krátký soumrak se rychle změnil v tmavý večer. Takzvaný "bílý" oheň, živený nejprve po zvyku bělochů velkými poleny a šlehající vysokými plameny, se teď zmenšil, protože na něj lovci přikládali po způsobu Indiánů, kteří větve posunují do plamenů postupně, aby kouř a plameny neprozradili jejich ležení. Útočníci proto ukryté bělochy neviděli,

ale byli sami vystaveni jejich kulkám.

Tu se nad mýtinou rozlehl hluboký hlas jejich náčelníka. Na jeho povel vytrhli Indiáni tomahavky a vrhli se ke kmenům, za nimiž leželi trapeři.

"Chlapci, honem ke mně!" zvolal Josias.

Lovci vyskočili a rozběhli se ke srubu, sledováni Indiány, kteří se snažili dostat také dovnitř.

"Běžte dál, do lesa!" zvolal Josias a mocně se oháněl sekyrou, aby Indiány chvíli zdržel. Spatřil jsem teď poprvé, proč se mu říká Shatter, Drtič. Nerozháněl se totiž ostřím, ale hlavou své strašlivé zbraně. Každý její úder bezpečně roztříštil lebku zasaženého muže.

Lovci proběhli srubem kolem něj a zadními dveřmi ven. Nakonec jeho syn a za ním i já. Potom vyskočil i starý Shatter, zabouchl dveře a zajistil je dvěma silnými závorami. Podíval se ještě skulinou do místnosti naplněné ohlušujícím, vzteklým křikem Indiánů, a potom zatáhl za provaz a uzavřel i přední vchod.

"Srub je plný, utíkejte chlapci dál, kolem mýtiny a do potoka!"

Rozběhl se napřed a my za ním. Kdo neměl nabitou zbraň, vzal si jednu nebo několik jiných z úkrytu. Kolem mýtiny byla za úkrytem prosekaná úzká pěšina, u potoka zamaskovaná několika keři. Prodrali jsme se jimi, vlezli do vody a za chviličku jsme stáli zase na pevné zemi.

Vtom se ozvala tak silná detonace, že se nám zachvěla půda pod nohama: tam, kde stál srub, vyšlehl k nebi obrovský plamen a vynesl do vzduchu jeho trosky. Většinu Indiánů, kteří se kolem srubu předtím seběhli a snažili se vysvobodit své druhy uzavřené uvnitř, výbuch zabil. Sotva zbytky srubu spadly na zem, zvolal Josias:

"A teď hurá na ty, co přežili! Nejdřív vystřelte a pak se chopte nožů a seker!"

Salva měla strašné následky. Ochromení Indiáni se téměř bez odporu stali obětí traperů.

"Rozdmychejte oheň, chlapci, aby tu bylo trochu vidět!" poručil Josias. Dlouhé šedivé vlasy mu vlály kolem hlavy jako hříva, oči mu sršely bojovností, a koho zasáhla jeho sekyra, ten byl ztracený. Syn stál vedle něho a bylo vidět, že je hoden jeho jména.

"Ho-ho-hi!" ozval se bojovný pokřik indiánského náčelníka, který chtěl proběhnout kolem mě a vrhnout se na Josiase.

Chytil jsem ho za vyčesané a pery ozdobené vlasy, strhl jsem ho zpátky a rozpřáhl jsem se k úderu.

"Zadržte, to je Šatunga, a ten patří mně!" zvolal na mě Josias a popadl Indiána oběma rukama. Rozpoutal se strašlivý zápas. Oba muži stáli, jako by jim nohy vrostly do země, nerozmáchli se pěstí, nožem ani sekyrou, ale svaly měli napjaté k prasknutí: kdo ztratí rovnováhu, propadne vítězi.

Tu k mužům přiskočil Sam Tlouštík. My ostatní jsme museli odrážet útoky nepřátel.

"Vydržte, pane, nepouštějte ho! Teď mi zaplatí za mou paruku!"

Nato odhodil tomahavk, pravačkou vytáhl nůž, vrhl se na Šatungu a bleskurychle ho skalpoval.

Z indiánských hrdel se vydralo děsivé zavytí. Když rudokožci viděli, že jejich náčelník padl, vrhli se na nás a s vypětím posledních sil se oháněli tomahavky a noži tak, že se jim podařilo proklestit si cestu k útěku. Rozběhli jsme se hned za nimi.

Rozpoutala se divoká honička potokem, který byl tak úzký, že vedle sebe mohli běžet nanejvýš dva muži. Na opatrnost a obezřetnost nebyl čas. Každý utíkal, jak mohl nejrychleji. Kdo upadl, zůstal ležet ve vodě, dokud ho ostatní nepřeskočili.

Tu třeskl daleko vpředu výstřel - potom druhý - a třetí. Co to mělo znamenat?

"Utíkejte, hoši, běžte! Nevím, co se to děje, ale Indiáni zřejmě narazili na odpor. Sevřeme je do kleští!"

Běželi jsme dál a za chvíli jsme Indiány dostihli. Vpředu se pořád střílelo - nejprve z pušek, pak se ozval ostrý zvuk revolverů a nakonec pracovala jen tichá, ale neúnavná ocel.

"Jen klidně dál, chlapci," zaslechl jsem náhle před námi hluboký basový hlas, "mají nepřítele i za zády. Až to skončí, uvidíme, na koho měli ti lotři spadeno!"

Ten hlas jsem znal. Patřil starému traperovi, kterého si moji společníci zvolili za vůdce.

"Wille Rawleyi!" zavolal jsem na něj, " vydržte a nenechte nikoho utéct!"

"Haló, to je přece náš přítel z Německa, kterého hledáme! Pojďte mládenci, musíme k němu!"

Za pár minut stál Will přede mnou a radostně mi potřásal rukou.

"U sta hromů, pane, už jsme o vás měli strach! Kde jste celou tu dobu trčel?"

"Počkejte chvíli, Wille! Teď máme na práci něco jiného."

Potom k nám přistoupili i ostatní přátelé a projevovali radost, že mě našli. Indiáni byli poraženi na hlavu a téměř rozprášeni - jen několika se podařilo zmizet v hustém podrostu na kraji lesa.

Nejdřív jsme se přesvědčili, že nepřátelé ležící v potoce jsou opravdu mrtví, a potom jsme se vrátili na mýtinu, abychom si ošetřili rány. I když pro nás boj dopadl tak šťastně, nebyl mezi námi nikdo, kdo by neutržil větší či menší šrám.

Na mýtině hořel vysoký bílý oheň a mihotavě osvětloval místo přepadení a zkázy. Josias srdečně přivítal hosty, kteří přišli v tak vhodnou chvíli. Do prérie a na koně je vyhnaly obavy o můj osud. Když objevili koně Indiána, kterého jsem zabil, vydali se po jeho stopě, narazili na stopy Janktonů a ty je zavedly až k potoku, kde Indiáni zanechali své mustangy. Právě když zabili jejich strážce, ozval se výbuch a záře ohně jim ukazovala cestu k místu, kde bude patrně zapotřebí jejich pomoc.

Zatímco mi Josias vlastnoručně obvazoval zranění, které mi na paži způsobil nůž, vyprávěl jsem i já, jak se to všechno seběhlo.

"Teď už vám úprimně věřím, že vaším učitelem byl Vinnetou," prohlásil Josias, když jsem skončil. "Budu mu o vás vyprávět, protože se s ním brzy sejdu. Svou přísahu jsem splnil a vydám se teď na Východ. Ale nejdřív přejdu přes Skalnaté hory a povím náčelníkovi Apačů, že vrah jeho sestry je mrtvý."

Tu k nám přistoupili oba Samové, kteří jeho slova slyšeli.

"Vemte mě s sebou, pane," požádal Tlouštík. "Musím Vinnetoua vidět. Daruju vám za to Šatungův skalp."

"Skalpy mě už nezajímají, Same. Můj nůž probodl černé srdce vraha. Jeho skalp si můžeš nechat. Ale jestli chceš, pojď se mnou."

"Díky, pane. A co Sam Dlouhán, ten starý mýval?"

"Ať jde s námi taky. Vy dva přece patříte k sobě."

"Výborně, pane, je to tak, a nebudete toho litovat. Nikdo neví, jestli cestou nenarazíme na Indiány, a řekl bych že se dokonce i Dvěma Shatterům můžou hodit pušky Dvou Samů!"

"Pušky Dvou Samů!" přikývl rozvážně Sam Dlouhán a zatvářil se náramně spokojeně, že může i nadále zůstat u Dvou Shatterů.
15